

La Fina Solanes és una jove empresària de trenta-tres anys que té una assessoria al poble gironí de Breda. Quan era petita el seu pare va iniciar-la per buscar vies alternatives a la seva feina i per deixar un negoci als seus fills, i va ser ella qui, amb la majoria d'edat acabada d'estrenar, es va sentir atreta per totes les responsabilitats que comporta una professió com la seva: **"Més que parlar d'una gestoria podem dir que la meva és una microempresa d'assessoria laboral i fiscal, on hi treballen cinc dones. Jo de petita tenia l'esperit per aprendre i tenir responsabilitats, ho he assumit i ho he volgut així."**

La nostra protagonista en aquestes dues pàgines ha hagut de compaginar la seva preparació professional amb la feina, i això no ha estat fàcil per a ella. La necessitat de tenir un títol per poder fer-se càrrec de l'assessoria la va empènyer cap a la carrera de Graduat Social, a realitzar les oposicions d'administració de finques i també les d'agent de la propietat immobiliària, tot això mentre treballava amb el seu pare. Més tard va començar els estudis de Dret amb més calma, ja que **"treballar i estudiar alhora té molt de mèrit"**.

Aquesta empresària ha hagut d'esforçar-se molt per poder desvincular la feina de la seva vida personal, ja que el seu tarannà laboriós i noble l'ha portat a involucrar-se totalment en els problemes dels seus clients, que sovint són amics. **"A l'empresa no només gestiones sinó que acabes sent de tot: confessor, assessor... Et fas una mica teus els problemes dels altres, i per la meua manera de ser m'hi implico força"**, admet la Fina.

Breda ha estat tradicionalment un poble dedicat al comerç de terrisses com a puntal econòmic dels seus habitants. Amb el temps, molts d'aquests petits tallers i comerços artesanals s'han anat reconvertint i modernitzant, o en alguns casos desapareixent, i en el seu lloc han sorgit empreses de fabricació de maquinària. Totes les qüestions i dubtes fiscals i laborals de molts d'aquests petits empresaris passen per les mans de la nostra interlocutora i els ha de tractar un per un, amb plena dedicació, per la confiança que li han dipositat al llarg dels anys.

En aquest sentit, la Fina comenta que **"els clients són molt insistents i la teua part humana et fa escoltar-los. Encara que els diguis quin camí han de seguir sempre tenen dubtes i has d'intervenir més del que voldries"**. Destaca també la gran psicologia que s'ha de tenir a nivell client-assessor pel grau d'implicació personal en els afers de la gent, una psicologia que forma part de la personalitat d'una empresària responsable en la seva professió.

Moltes vegades, però, ella mateixa s'ha trobat oferint un servei sense remunerar, i és que quan es treballa en un poble de tres mil cinc-cents habitants on tothom es coneix el grau de confiança és excessivament gran, i qualsevol treu el cap per demanar una consulta. Malgrat això, la nostra interlocutora reconeix que la seva és una feina amb grans satisfaccions, sobretot quan ajuda a algú a solucionar el seu problema i li mostra la seva gratitud: **"Veure marxar tranquil i content un amic o un company a qui li has resolt una dificultat és la millor manera de pagar-te el servei, perquè t'estan eternament agraïts. Això dóna una gran alegria personal."**

Durant tots aquests anys que porta dirigint l'assessoria, la Fina ha vist clients amb problemes de tota mena, però la gran majoria acaba fent una muntanya d'un granet de sorra. El desconeixement de les normatives laborals i fiscals, i l'enorme burocràcia que existeix per omplir formularis, portar els llibres o fer la comptabilitat són algunes de les dificultats que han empès els empresaris cap a les gestories i assessories.

Al respecte, ella, tot i ser conscient que tira pedres sobre el seu propi sostre, assegura que **"aquest tema l'haurien de poder portar les empreses per elles mateixes, sense necessitat de passar per les nostres mans"**, i assenyala la poca atenció que els empresaris donen a la part administrativa, malgrat les advertències que sobre aquest aspecte fan les assessories. Per a la nostra protagonista, molts d'ells no s'adonen dels seus problemes fins que els en passa alguna de grossa: **"Et sap greu quan vénen a veure't i el tema ja és complicat de resoldre. Si un empresari té uns quants treballadors sense contracte i una inspecció el sorprèn, aleshores resulta pràcticament impossible solucionar-li la qüestió."**

La Fina, d'altra banda, té clar que en el camp de l'assessorament encara existeixen desigualtats entre homes i dones. **"la idea d'un senyor amb corbata encara marca diferències"**, diu-, encara que també que aquestes diferències vénen marcades per la mentalitat col·lectiva del receptor. La majoria de clients que passen per l'assessoria són homes, però ella creu que pensar que una dona no pot dirigir una empresa és un gran error.

"És un pensament massa bàsic creure que una dona no pot ser empresari. D'entrada –apunta-, a qualsevol família hi ha una persona que cuida dels seus, que treballa fora i que administra l'economia de casa seva, aquestes funcions sovint recauen en les senyores i, per tant, són empresàries en potència". La nostra interlocutora pensa també que les dones tenen un esperit més noble i són més organitzades, assenyades i planeres que els homes i per això arriben a implicar-se molt més en els problemes dels clients.

De tota manera, ella parteix de la base que **"si dues persones són íntegres i professionals no ha d'haver-hi distincions per sexes, encara que hi ha certs trets característics propis de les dones"**, i quant a això, és conscient que encara hi ha molta feina a fer, que costarà molt canviar la mentalitat de la societat, i que per aconseguir-ho s'ha de treballar bé i amb responsabilitat per ser valorada pels teus propis actes i per la qualitat humana que representes.

La Fina també sap que la seva empresa hauria estat molt diferent si l'hagués portat un home en comptes d'una dona, ja que ella ha hagut de dedicar moltes més hores al negoci i, a més a més, encarregar-se de cuidar la seva mare, la seva germana i d'ella mateixa. Això no obstant, tornaria a fer el mateix si pogués començar de nou: la gran satisfacció personal que li produeix poder resoldre els problemes laborals i fiscals dels altres li compensa els sacrificis.

Fina Solanes - Breda (la Selva)